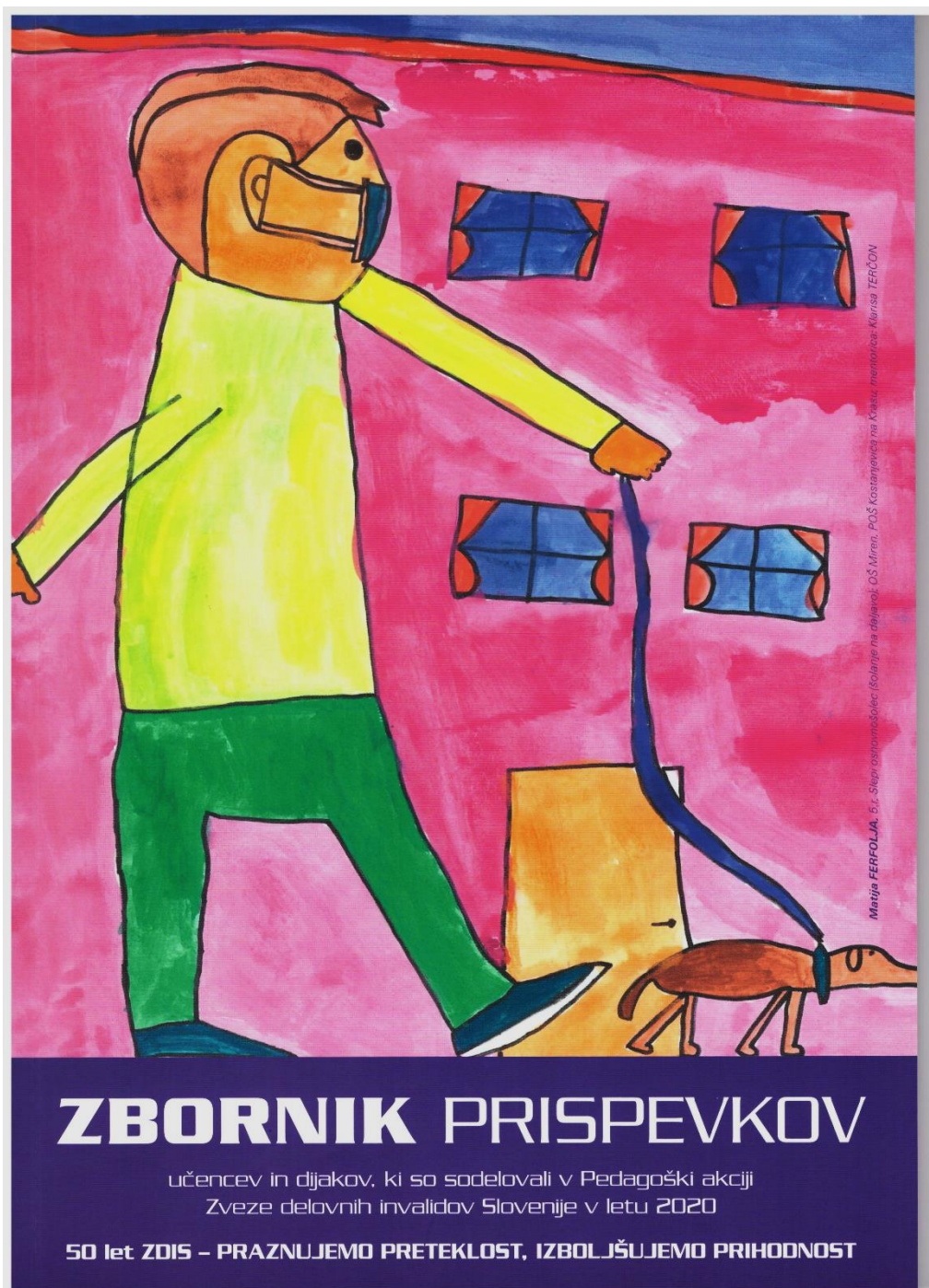

Devetošolka Lena IRŠIČ je za svoje razmišljanje (o babici in njenem življenju v domu starostnikov) na literarnem natečaju Zveze delovnih invalidov Slovenije prejela KNJIŽNO NAGRADO in PRIZNANJE. Njen sestavek je objavljen v ZBORNIKU PRISPEVKOV.

Iskrene čestitke, Lena.

EPIDEMIJA NAM JE VZELA VELIKO LEPIH PROSTIH TRENUTKOV

Moji babici, ki je očetova mama, je ime Mojca. Pravim ji babi, ker je prišla s Štajerske, medtem ko mamini mami pravim bica, saj je Korošica. Babi že tri leta živi v domu starostnikov v Črnečah pri Dravogradu. Preden je odšla v domsko oskrbo, je imela hude zdravstvene težave in so ji zato morali odrezati levo nogo nad kolonom. Od takrat potrebuje posebno nego in je na invalidskem

vozičku. Čeprav se ji je življenje obrnilo na glavo, je še vedno polna življenja in ne vrže puške v koruzo. Zame je prava borka.

Živi od spominov iz preteklosti. Ti ji napolnjujejo dneve in sleherni trenutek, ko je sama s sabo. Še vedno je miselno aktivna, razveseli se vsakogar, ki ji polepša dan (zdaj s pogovorom po telefonu) in ji želi izboljšati prihodnost. Vem in čutim, da me ima zelo rada, saj sem njena edina vnukinja. Ljubezen in pozornost ji tudi sama vračam. Pred letošnjim izbruhom virusa sem jo velikokrat obiskala, ata pa jo je ob vikendih pripeljal k nam na kosilo, sploh v poletnih mesecih, ko smo lahko skupaj uživali v pritličju naše hiše na terasi.

Lepega sončnega dne v avgustu, ko je praznovala svoj rojstni dan, sem se pogovarjala z njo. Pripovedovala mi je o sebi, svojem življenju in občutkih, ki jo trenutno navdajajo v domu starostnikov. Vedela sem, da je imela težko življenje in da ji sedaj ni lahko, ker je na invalidskem vozičku in je odvisna od drugih. Bila je zelo šokirana, ko je izvedela, kaj jo čaka, a potem se je sprijaznila. Nikoli si ni mislila, da bo v starosti doživela kaj takega. Najprej je bila v sobi s sostanovalko, vendar ji ni najbolj odgovarjalo. Čez čas je dobila enoposteljno sobo in sedaj se bolje počuti. Sama skrbi zanjo in za lepe rože, ki jih ima na okenski polici. Vesela sem, da se je vživela v domsko življenje in da se tam dobro počuti. Vemo, da je na varnem in da je poskrbljeno zanjo. Nasmejana mi je pripovedovala, kako poteka njen dan, da zgodaj vstane, po zajtrku v jedilnici ima razgibalno terapijo, ki traja eno uro. Spoprijateljila se je z mnogimi sostanovalci in spoznala, da si lahko dan popestri tudi tako, da kaj ustvarja. Odločila se je, da bo obiskovala aktivne delavnice, kjer iz stiropora oblikujejo majhne kroglice različnih barv, jih lepi na karton, na katerem je risba, in oblikuje sliko. To rada počne, saj je vedno bila natančna. Po kosilu običajno malo počiva ali zaspri in popoldne spremlja različne televizijske nadaljevanke. Pred večerjo se s sostanovalci pogovarja, pijejo kavo in že je tu večerja. Povedala je, da ji delovni dnevi med tednom hitro minejo, bolj dolgočasno je v soboto in nedeljo, ko ni aktivnosti, sedaj pa so še obiski bližnjih omejeni in v naprej načrtovani. Toda babi je imela vseskozi dosti obiskov, tako da ji je tudi ta čas minil, kot bi pihnil. Vmes bere, barva in plete. Tu so na srečo še mobilni telefoni, da smo vsak dan na vezi z njo. Na srečo se spozna na tehniko in gre v korak s časom.

Zanimalo me je, kako je zadovoljna s hrano, ki ni ista, kot je bila njena kuha. Pravi, da res ni tako, kot je bilo doma, vendar je okusno pripravljeno, lahko bi morda le nekoliko izboljšali okus. Vsega sicer nima rada, toda ker ne je veliko, se je navadila.

Rada pove, da je osebje prijazno, čeprav kdaj pa kdaj tudi občutiš napetost, kar je pa v današnjem tempu življenja normalno, še posebej sedaj, ko so vsi stanovalci in tudi uslužbenci pod stalno kontrolo. Včasih se izgubi kako oblačilo, ki ga daš v pranje, vendar se čez čas spet najde. Oče mi je predlagal, naj jo vprašam še kaj o drugih aktivnostih in prireditvah, ki jih v domu ponujajo. Povedala mi je, da so imeli skoraj vsak četrtek popoldne organizirane različne predstave, nastope pevskih zborov, včasih ples, enkrat letno dan odprtih vrat, ko so povabili svojce in prijatelje, da so z njimi pokramljali in se poveselili. Enkrat mesečno praznujejo vsi tisti, ki imajo v mesecu rojstni dan. Dobijo simbolična darilca, jih pogostijo s torto, nazdravijo, zaplešejo in si povejo, kaj jih muči. Vsako leto pred poletjem so imeli organiziran enodnevni izlet. Letos je na žalost zaradi epidemije odpadel, a ko bo vse to mimo in se bodo vrata domov spet odprla, bodo vse nadoknadili.

Moja skromna babi si želi le zdravja in da bi bila jaz pridna v šoli in doma. Pravi, da ničesar drugega ne potrebuje, da je srečna, če smo srečni mi, ki jo imamo radi in da jo osrečujemo, ko smo z njo, ko mislimo nanjo. Ni nujno, da nas vidi, važno je, da sliši naš glas.

V času korona krize sem pogrešala stik z babico, da bi jo lahko objela ali ona mene, a krajšali sva si čas z dolgimi pogovori (tudi zaupnimi). Želim, da se naše življenje čim prej (pre)usmeri na stare tirnice, da bomo spet normalno zaživel in se objeli.

Lena Iršič, 9. b